

LUX FILM DAYS

3 FILM
24 NYELVEN
28 ORSZÁGBAN

© Les Films de Pierre

**120 DOBBANÁS PERCENKÉNT
(120 BATTEMENTS PAR MINUTE)**

Robin Campillo filmje
Franciaország

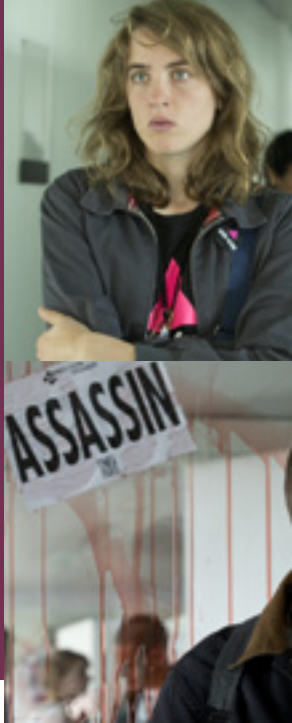

120 DOBBANÁS PERCENKÉNT (120 BATTEMENTS PAR MINUTE)

ROBIN CAMPILLO FILMJE

A 90-es évek elején Franciaországban, miközben tombol az AIDS-járvány, az Act Up elnevezésű aktivista csoport különböző módokon vesz részt a közéletben például azért, hogy a felelős politikusok jobban szervezzék meg a megelőzést, vagy hogy könnyebben hozzá lehessen férni a még kísérleti fázisban lévő gyógyszerekhez, vagy csak egyszerűen annak érdekében, hogy felrúzzák a közönytől a közvéleményt, amely szerint a betegség csak a társadalom szélére szorultakat – a homoszexuálisokat, a vérértömlesztésen átesetteket, a rabokat, a heroinfüggőket – érinti.

Robin Campillo, aki aktivistaként szerzett saját tapasztalataiból merít, valódi csoportképet tár elénk, miközben egyes szereplőket kiemel és végigkísér útjukon. A csoport életét meghatározza elszánt tenni akarása, felvetései, konfliktusai, vágya, hogy az apátiának, sőt az általános közönynek véget vessen, látványos akcióinak szenvedélyessége és érzelmi reakciói a betegség, amely válogatás nélkül szedi áldozatait, vagy amelynek ti is áldozatátul eshettek. . .

AKTIVISTA FILM?

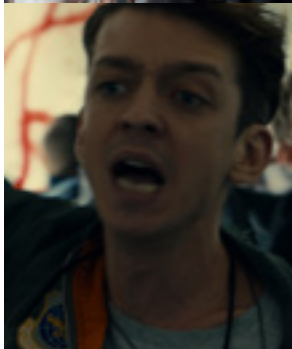
A *120 dobbanás percnként* aktivisták egy csoportjáról szól, ugyanakkor egyértelmű, hogy a film maga is elkötelezett. Felidézi az Act Up franciaországi harcát, megmutatja helyességét, és ha közvetetten is, de hangsúlyozza aktualitását. Ahogy a film egyik szereplője mondja, az Act Up nem volt és most sem betegek segítő csoport, és akcióikkal meg akarják mutatni, hogy a járvány nem pusztán közegészségügyi problémát jelent, hanem politikai, gazdasági és társadalmi dimenziója is van.

Politikai, mivel a francia állam nem vette tudomásul a helyzet sürgető voltát, és nem hozott megelőző intézkedéseket a kockázatnak kitett csoportok, de a társadalom egésze, különösen a fiatalok védelme érdekében sem. Gazdasági, mivel a gyógyszeripari csoportok, amelyeket pellengérré állít a film, pénzügyi érdekeiket a betegek érdekei elé helyezték. Társadalmi, mivel a társadalom közönnel szemlélte a fiatalok halálát, akiknek egyetlen hibája az volt, hogy kisebbségi vagy megbélyegzett csoportokhoz tartoztak.

A film aktualitását kétségtelenül a kérdésfeltevések adják arra vonatkozóan, hogy maguknak a betegeknek kell lépéseket tenniük a betegséggel szemben; hogy milyen politikai dimenziója van a közegészségügyi intézkedéseknek; hogy milyen nehéz a küzdelem annak érdekében, hogy a járvánnyal és szerencsétlenséggel szemben felrúzzák a társadalmat a közönytől.

ÚJRAALKOTÁS

Mindezzel együtt a film több ennél az aktivista aspektusnál. A múlt újraalkotása túllép a dokumentumfilm dimenzióján, és lehetővé teszi különösen a rendező számára az állandó mozgást a közösség és az egyén, a nyilvános és a személyes, a politikai aktivitás és a személyes érzelem között. A forgatókönyv szintjén jól érzékelhető, hogy a film egy csoport ábrázolásából kiindulva jut el két szereplő – Sean és Nathan, egyikük HIV-pozitív, a másik nem – felfokozott és szenvedélyes kapcsolatának felidézéséig. A film hangvétele ennek megfelelően fokozatosan

© Céline Nieszawer

© Céline Nieszawer

© Les Films de Pierre

megváltozik, a kezdeti látványos akciók helyét átveszik a beteg szerető szenvedése keltette érzelmek, és az utolsó, különösen fájdalmas részt a halál állandó jelenléte uralja.

A filmtechnika többször lehetővé teszi az említett mozgást a vágások és a rendezői megoldások révén, amelyek a film során végig az eltávolodás többé-kevésbé erős benyomását keltik. Míg a filmek többnyire elhitetik velünk, hogy az eseményeknél közvetlenül jelen vagyunk, a rendező számos olyan effektust alkalmaz – a hangfelvétel, különösen a zene felhasználásával, vagy ugyanazon események más szemszögből történő bemutatásával, vagy a ritmus váratlan lassításával vagy megváltoztatásával –, amelyek eltávolítanak minket a mutatott képtől.

ELTÁVOLODÁS

Figyelemre méltó a sok flash-back (vagy a kronológia kisebb mértékű felborítása), amelyeket annyira természetesen alkalmaznak, hogy első látásra többnyire fel sem tűnnek. A film legelején például egy akció kellős közepén találjuk magunkat, amikor az aktivisták arra készülnek, hogy megzavarjanak egy hivatalos konferenciát az AIDS-ről. A vállmagasságban lévő kamera elvegyül a csoportban, és csak a jelenet egy apró részét látjuk a háttérből. A következő jelenet az akcióról szóló megbeszélést mutatja, amikor nézeteltérés támad az aktivisták között akcióik megvalósításáról, mivel a konferencia előadóját leöntötték (mű-)vérrel és rövid időre megbilincselték. A vágásnak köszönhetően a jelenet a teremből totál plámban látható. A filmtechnikai eljárás magától értetődőnek tűnik, de a visszatekintések és az ismétlések a nézőket (csakúgy mint az aktivistákat) eltávolítják, amivel lehetővé válik a vita és a továbbgondolás.

Az eltávolodás nem szükségszerűen intellektuális, éppen ellenkezőleg, erős érzelmi hatása is lehet. A Melton Pharm laboratóriumokban tartott akciók után egy metrókocsiban látjuk a csoportot, ahogy tagjai az eseményeket követően lazítanak (az aktivistákat a rendőrségre vitték több órára). Sean ekkor megjegyzi, hogy a naplementében milyen gyönyörű az égbolt, majd nagyon szomorúan hozzáteszi: „Időnként ráébredek, mennyire megváltoztatta az életemet az AIDS”, de aztán elneveti magát, és a többiek is nevetésben törnek ki. A nevetés azonban nem

semlegesíti azt a személyes érzelmet, amelyet szavai kifejeznek, és amelyet iróniával akar hatástalanítani a többiek előtt.

A filmrendezői munka teszi lehetővé ezt az állandó egyensúlyozást a személyes és a nyilvános tér, az akciók és a személyes érzelmek, a jelen, a múlt és a rettenetesen bizonytalan jövő között. Egy gyönyörű jelenet elválaszthatatlanul összeköti a harcos akciók jelenét a szereplő jövő iránti vágyával és a szomorúsággal, melyet megérezünk, mikor a rendező visszapillant a helyrehozhatatlanul tovatűnt múlt: Nathan részt vesz a Gay Pride-on a pomponlányoknak öltözött Seannal, de megbotlik és térdre esik, és tekintete (és a kamera) megakad egy földön heverő röpiraton, melyen személytelenül ez áll: „Azt akarom, hogy élj!” A pillanat lassított felvétellel készült, és a hangsáv hirtelen elnémul, megszűnik minden zaj és minden külső zene. A kamera a táncoló Seant mutatja, majd Nathan mosolygó arcát. A röpiraton álló mondat természetesen személyesen Nathannak szól, aki szeretné, ha társa élne és életben maradna, de a lassítás egyúttal egy olyan mozdulatlan pillanatot ábrázol, amikor megáll az idő, és tudjuk, hogy a főszereplő (és rendező) emlékezetében rögzült emlékképet látjuk. A jelenet egésze nagyon gördülékeny, nagyon összetett és finoman kidolgozott benyomást kelt, keveredik benne a jelenben érzett eufória és az elmúlt pillanat alig kifejezett szomorúsága.

RITMUS

A film címe, *120 dobbanás percenként*, nyilvánvaló utalás a felgyorsult szívritmusra. És a több mint kétórás film elején valóban érezhető az Act Up egymást villámgyorsan követő akcióinak észvesztő ritmusa, például az aktivisták gyors menetelése, amikor elfoglalják a Melton Pharm vállalat irodáit, amelynek falait pár másodperc alatt végigfecskenedik művérrel. A benyomás természetesen helytálló, a rendező jól ütemezett vágást alkalmazva bemutatja az Act Up akcióinak számos aspektusát, legyen szó aktivista megmozdulásokról, gyűlésekről és megbeszélésekről, a bizottságok életéről és a vírus ellen feltehetően hatékony gyógyszerekről szóló tudományos magyarázatokról, az iskolai környezetben tartott beszédekről vagy a szereplők közötti személyes, baráti, szerelmi vagy konfliktusokkal terhelt viszonyokról. A film tükrözi azt az elvet, amely a gyűlésekre vonatkozik, ahol nem tapsolják meg a felszólalásokat – csak csettintenek az ujjukkal –, hogy az ülések ne húzódnak el: a film is siet, mint mindenki, aki a járvány ellen harcol.

Ez a benyomás azonban csak részleges, Robin Campillo hatékonyan dolgozik a ritmusváltásokon, és amikor a film a klubok zenéjének ritmusára vibrál, ahol a szereplők hajnalig táncolnak, még abban a jelenetben átvált egy sokkal melankolikusabb dalra, amely egyben a film fő zenei témája is.

Hasonlóképpen, amikor a kamera folyamatos mozgásban van és kíséri az aktivisták akcióit, többször megáll, vagy azért, hogy megörökítse Sean és Nathan vakációzását egy totál plámban mutatott elhagyott strandon, vagy azért, hogy csendben megmutassa a párizsi utcákon fekvő, a járvány pusztítását szimbolizáló több száz tüntetőt, vagy végül azért, hogy megmutassa a szó szoros értelmében Sean halálát, a személyes halált, amely mindannyiunkat és Nathant is mélyen felzaklat, egyúttal a kollektív halált is, amelynek az Act Up utolsó akciója fog valódi politikai értelmet adni.

A film erőssége minden bizonnyal abban rejlik, ahogy folyamatosan vegyíti a kollektívét és az egyedit, ahogy elválaszthatatlanul összeköti a legszemélyesebb és a legpolitikusabb aspektust.

TOVÁBBGONDOLÁSRA ÉRDEMES TÉMÁK

A fenti elemzés elemein kívül a *120 dobbanás percenként* című film több szempontja is további elemzést érdemel.

- A *120 dobbanás percenként* című film kétségtelenül emléket állít egy küzdelemnek, amely mára befejezettnek tűnhet. Mégis milyen aktualitása lehet a filmnek és a máig aktív Act Up harcának?
- Mi a véleménye az Act Up akcióiról? Szükségesek? Erőszakosak? Látványosak? Úgyetlenek? Nélkülözhetetlenek? Érti azokat a vitákat, amelyek mozgósították az aktivistákat, és amelyeket a film bemutat?
- Véleménye szerint az AIDS (és más betegségek) elleni küzdelem csak magukra a betegekre vagy a betegségben érintett csoportokra vonatkozik? Egy ilyen küzdelmet mennyiben kell nemcsak kollektívnek, hanem egyetemesnek tekinteni?

EURÓPAI FILMEK EURÓPAIAKNAK

A tavaly immár a 10. évfordulóját ünneplő LUX FILMDÍJ továbbra is a műfajok és hangnemek elképesztő változatosságát vonultatja fel a tehetséges fiatal európai rendezők alkotásain keresztül. Az Európai Parlament bemutatja a 2017. évi LUX FILMDÍJÉRT versengő 3 filmet:

120 DOBBANÁS PERCENKÉNT (*120 battements par minute*), Robin Campillo filmje, Franciaország

SAMEBLOD (*Sami Blood*), Amanda Kernell filmje, Svédország, Norvégia, Dánia

WESTERN, Valeska Grisebach filmje, Németország, Bulgária, Ausztria

A filmek mind aktuális kérdéseket vetnek fel, és sok együttérzéssel és értelemmel mutatják be, hogy mi foglalkoztatja Európát jelenleg. A bemutatott szereplők megfigyelik az őket körülvevő világot, hogy megértsék annak valóságát, valamint azokat a társadalmakat és közösségeket, melyekhez tartoznak. Miközben a mozgókép keltette érzelmek prizmáján átszűrve bemutatják a mi történeteinket, e filmek kiemelik az európai filmművészet magas színvonalát és változatosságát, és annak a társadalmi értékek és a kulturális közösségek formálásában elfoglalt fontos helyét. Kérjük, tekintse meg ezeket az alkotásokat az immár 6. ízben megrendezett LUX FILMNAPOK keretében!

LUX FILMDÍJ

A kultúra alapvető szerepet játszik társadalmaink kialakításában.

Ezt szem előtt tartva, az Európai Parlament 2007-ben létrehozta a LUX FILMDÍJAT. Ezzel kíván hozzájárulni az európai filmek Európán belüli szélesebb körű forgalmazásához, és előmozdítani a megkerülhetetlen társadalmi kérdések európai szintű megvitatását.

A LUX FILMDÍJ kivételes kezdeményezés. Míg a legtöbb európai koprodukciót csak a származási országokban játsszák és – még az EU-n belül is – ritkán forgalmazzák máshol, a LUX FILMDÍJ megadja azt a ritka lehetőséget három európai filmnek, hogy az EU 24 hivatalos nyelvén feliratozzák őket.

A LUX FILMDÍJ győzteséről az Európai Parlament képviselői szavaznak, a győztest 2017. november 15-én hirdetik ki.

LUX FILMNAPOK

A LUX FILMDÍJ nyomán született meg a LUX FILMNAPOK rendezvény. 2012 óta a LUX FILMDÍJÉRT versengő három filmet a LUX FILMNAPOK keretében mutatják be a szélesebb európai közönségnek.

A LUX FILMNAPOK keretében szeretnénk Önt meghívni egy felejthetetlen kulturális élményt nyújtó, határokon átívelő eseményre. Októbertől és decembertől között csatlakozhat Európa mozirajongóihoz, és megtekintheti a három filmet az Európai Unió 24 hivatalos nyelvén valamelyikén. Ne felejtse el szavazni a kedvenc filmjére honlapunkon: luxprize.eu vagy Facebook oldalunkon!

KÖZÖNSÉGDÍJ

A LUX FILMDÍJ közönségdíját a nézők kedvenc filmje kapja. Adja le szavazatát a három film egyikére 2018. január 31-ig! Ha szerencséje van, 2018 júliusában az Európai Parlament meghívására részt vehet a Karlovy Vary-i Nemzetközi Filmfesztiválon, és Ön jelentheti be a közönségdíjat elnyerő film címét.

NÉZZE MEG,
VITASSA
MEG,
SZAVAZZON!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

RENDEZŐ: Robin Campillo

FORGATÓKÖNYV: Robin Campillo

SZEREPLŐK: Nahuel Pérez Biscayart, Arnaud Valois, Adèle Haenel, Antoine Reinartz

OPERATŐR: Jeanne Lapoirie

PRODUCER: Hugues Charbonneau, Marie-Ange Luciani

GYÁRTÁS: Les Films de Pierre, France 3 Cinéma, Page 114, Memento Films Production, FD Production

ÉV: 2017

IDŐTARTAM: 144'

MŰFAJ: szerzői film

ORSZÁG: Franciaország

EREDETI NYELV: francia

FORGALMAZÓ(K): Vertigo Media LTD

A kézirat 2017 augusztusában készült

SILENCE = 100%